

КО ЈЕ КО

Ким Адоницио (*Kim Addonizio*; 1954), америчка је песникиња и есејисткиња. Добитница је бројних стипендија и награда за свој песнички рад. Њена песничка збирка *Tell Me* била је у ужем избору за *National Book Award*. Међу најзначајнијим делима су песничке збирке *Tell Me* (2000), *What is This Thing Called Love* (2004), *Lucifer at the Starlite* (2009) и књиге есеја *The Poet's Companion* и *Ordinary Genius: A Guide for the Poet Within*. Живи у Окланду у Калифорнији, и свира усну хармоник у бенду *Nonstop Beautiful Ladies*.

Иван Анђић (1981, Јагодина), студирао је књижевност и филозофију у Београду и Љубљани. Објавио је књиге кратких прича *Тонус* (2009) и *Мембране, мембране* (2016). Приче су му преведене на енглески, немачки, пољски, словеначки, румунски и албански језик и уврштене у домаће и стране антологије и зборнике. Уређивао је часопис *Знак* на Филолошком факултету у Београду. Сарадник је на пољу књижевности Српског културног центра „Данило Киш“. Преводи са словеначког језика. Добитник је Награде „Милош Н. Ђурић“ за превод књиге Данета Зајца *Доле доле* (2020). Живи и ради у Љубљани.

Јовица Аћин (1946, Зрењанин), пише песме, кратке приче и есеје, преводи са немачког, француског и енглеског. Објављене књиге: *Унакрсн дивљина ђамџења* (1970), *Изазов херменеутике* (1975), *Паукова ђолиџика* (1978), *Шљунак и маховина* (1986), *Поеџика расџројсџива* (1987), *Дује сенке крајџких сенки* (1991), *Поеџика кривоџворења* (1991), *Униџиџиџи џосле моје смрџи* (1993), *Гаџања џо џеџелу – о изџнансџивима и лоџорима* (1993), *Аџокалиџса Саџ – наџрџи о Божансџивеном марџизу* (1995), *Лейџиџров сановник* (1996), *Неземаџске џоџаве* (1999), *Љуба Поџовић – џџицеја џегне сенке* (2000), *Лебџеџи објекџи* (2002), *Ко хоџе да воли, мора да умре* (2002), *Мали ероџџски речник срџској џезика* (2003), *Сениџиџа и друџи расџази* (на македонском, 2005), *Дневник изџане дуџе* (2005), *Дневник о ваџини* (2005), *Голи демони/Наџе*

џене (коаутор-илустратор М. Милетић, 2006), *Прочиџано у џвојом очима* (2006), *Шеџња џо крову: Сабрани црџеџи Франџа Каџке* (2007), *Голи црџиџоведџач: О свим сџварима изџубљеним и наџеним* (2008), *Ушџе океана* (2011), *Јеванџеље џо маџарцу и друџе црџиче о сџџним свеџим црџенуџима* (2013), *Кроз блаџио и осџала умџшљања* (2017), *Сродници* (2017), *Украдени роман* (2018), *Сродници* (2018), *Пилоџи црџаваја* (2019), *Мали ероџџски речник срџској џезика – са Лебџеџим објекџима и Дневником изџане дуџе* (2019) и *Полазеџи од краја свеџа* (2020). Живи у Београду.

Драџан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, члан је уредништва часописа *Домеџи* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је књиге прозе *Твиџтер црџиче* (2014) и *Twitter црџиче 2.0* (2017). Живи у Новом Саду.

Маја Белеџшанин (1980, Београд), завршила је српску књижевност и језик са општом књижевношћу на Филолошком факултету у Београду. Пише поезију, есеје и књижевну критику. Књиге песама: *Исџод неба* (2007), *Свеџлосна црџуџа* (2011), *Зимско сунце* (2014), *Песме разних боја* (за децу, 2017), *Нежна црџаница* (2018), *Биљке и девојџице* (2019); књига есеја и приказа: *Свеџло црџеџознавање* (2020).

Ишџван Бесеџеш (*Beszédes István*, 1961), песник, преводилац, уредник, оснивач и главни уредник издавачке куће и онлајн часописа *ЗЕџна – маџазин џод вулканом* (www.zetna.org). Објавио песничке збирке: *Kívánja-e a pirosat?* (1988), *Égvi-ziséta, déli tükör* (1997), *Messziról Andromeda* (2006), *Magritte-sziget* (2013), *Beszédes István legszebb versei* (изабране песме, 2014), *Kokon* (на мађарском и српском, 2016), *Vagy lenolaj* (2019), књигу кратке прозе *Napkitörés* (2008), драму у стиховима за децу *Rozsdaszín* (2006), књиге превода *Ritmus trombita*

meg vokál nélkül, антологија новије српске кратке прозе (онлајн издање, <http://www.zetna.org/zek/folyoiratok/17/orb3.html>, 2000); *Citadella.doc* – три прозе за четири руке (2003), *Поштраја за улицом дивљих кесџенова* Бошка Крстића (2007), песничку збирку Ота Хорвата *Пушјујући у Олмо* (2010), *Лејенга о чуварима азура* Бошка Крстића (2012). Добитник је признања за књижевност „Шинко Ервин“ (1988), *Űzenet* (1994), књижевне награде „Атила Јожеф“ (2012), „Јанош Херцег“ (2016) и *Híd* (2018). Живи у Сенти.

Берислав Блајојевић (1979, Славонски Брод), магистар географских наука. Објављене књиге: *Ламенџација ѿо Софронију* (проза, 2005), *Требао сам биџи ријеч* (поезија, 2005), *Ја, револуционер* (кратке приче, 2010), *Револуционер* (кратке приче, 2012), *Тиши од воде* (роман, 2013), *Ми у мајли* (поезија, 2015), *Бумеранџ* (роман, 2016), *Уџознајџе Гајарина, најшашавијеџ џса у свемиру* (роман за дјецу и младе, 2019), *Монументџ* (кратке приче, 2020). Живи у Бањој Луци.

Пол Боулс (*Paul Frederic Bowles*; 1910, Њујорк, САД – 1999, Тангер, Мароко), амерички писац, преводилац и композитор. У деветој години компонује своју прву оперу. Објављује своје прве песме (1928) у часопису *Transition* у Паризу. Исте године почиње да студира уметност на Универзитету Вирџиније. Наредне године, без знања родитеља, одлази у Европу и студира музику, упознаје се са Силвијом Плат, Далијем, Езром Паундом. На наговор Гертруде Стејн путује у Мароко којим остаје фасциниран до краја живота. Ту настаје и његов први камерни комад, *Сонаџа за обоу и кларинетџ*. Током тридесетих и четрдесетих година компонује неколико опера, балета, па чак и музику за драме Тенесија Вилијамса и филмове Орсона Велса. Упознаје и Џејн Ауер, прозну и драмску списатељицу, са којом је био у браку све до њене смрти (иако је Џејн била лезбијка, а Пол бисексуалац). Објављује неколико романа, *The Sheltering Sky* (1949) по коме је снимљен и истоимени филм (1990) у режији Бернарда Бертолучија, *Let It Come Down* (1952), *Up Above the World* (1966). Крајем педесетих година сарађује са битницима, Вилијамом Бароузом, Аленом Гинзбергом, Џеком Керуаком. Умире у Тангеру од последица срчаног удара.

Драјана Бошковић (1980, Нови Сад), докторирала је на Одсеку за српску књижевност и језик

Филозофског факултета у Новом Саду. Објавила је збирку прича *Фауноменолоџија* (2008), од којих су неке преведене на полски и енглески, као и студију *Моћ фанџасџике – фанџасџика у џрозном и драмском сџваралашџиву срџској реализма* (2018). Објављује критичке есеје, студије, кратке приче и цртице у периодици. Живи и ради у Новом Саду.

Самјуел Тејлор Колриџ (*Samuel Taylor Coleridge*; 1772, Отери Сен Мери – 1834, Лондон), енглески песник, филозоф и критичар. Један од најистакнутијих представника прве генерације енглеских романтичарских песника. Широј читалачкој публици познат је као аутор песама „Балада о старом морнару“ и „Кристабел“. Заједно са Вордсвортом објавио је *Лирске баладе*, засигурно најзначајнију песничку збирку и својеврсни манифест енглеског романтизма. Након путовања по Немачкој 1798. године, проучавао је најзначајније представнике немачке класичне филозофије и постао острашћени заговорник Канта, Фихтеа и Шелинга. Слови за једног од главних интелектуалаца без чијеџ би безрезервног ангажмана и благонаклоности Кантова дела и дела немачког романтизма у Енглеској била мање позната. У каснијим годинама слабије објављује поезију, а више се бави књижевном критиком. Једно време уређује часопис *Friend*, а у неколико наврата држи серију предавања о темама из енглеске књижевности, нарочито о Шекспиру и Милтону. До краја живота објављује углавном фрагментарно, а најзначајније његово дело из тог периода је *Biographia Literaria*.

Ери ге Лука (*Enrico „Enri“ de Luca*; 1950, Напуљ, Италија), италијански писац, есејиста, песник, преводилац, новинар и активиста. Године 1968. долази из родног Напуља у Рим ради наставка школовања. Ту се одмах прикључује студентском и радничком покрету који ће прерасти у ванпарламентарну организацију под именом *Lotta continua*. Први роман, *He saga, ne овге* (*Non ora, non qui*), објавио је 1989. Радио је различите послове, како у својој земљи тако и у иностранству, овладавши бројим вештинама и занатима: радник у фабрици аутомобила, зидар, возач камиона, магационер. Године 1983. и 1984. проводи у Танзанији као учесник хуманитарне акције на изградњи водоводне мреже у неколико насеља. За време рата у бившој Југославији боравио у Мостару, те

бројним другим ратом погођеним местима, а у пролеће 1999. током НАТО бомбардовања у Београду у знак протеста што бомбардери полећу са тла Италије. Самостално је изучавао свахили, јидиш и хебрејски језик и преводио неке делове *Старој завети*. Најзначајнија дела: *Облак као шепћих* (*Una nuvola come un tappeto*, 1991), *Увис улево* (*In alto a sinistra*, 1994) *Tu, мој* (*Tu, mio*, 1998), *Три коња* (*Tre cavalli*, 1999), *Монтедијо* (*Montedidio*, 2001), *Кошчица маслине* (*Nocciolo d'oliva*, 2002), *Сујројно од један* (*Contrario di uno*, 2003), *Нивесиним трајом* (*Sulla traccia di Nives*, 2005), *У име мајке* (*In nome della madre*, 2006), *Дан пре среће* (*Il giorno prima della felicità*, 2009), *Тежина лејџира* (*Il peso della farfalla*, 2009), *Тебе није било* (*Tu non c'eri*, 2010), *Двосџруки живој бројева* (*La doppia vita dei numeri*, 2012), *Иренина прича* (*La storia di Irene*, 2013), *Изложена ѓрипрога* (*La natura esposta*, 2016). Родни Напуљ, живот у сиромашним предграђима и судбине исељеника заузимају важно место у већем делу његове ангажоване, лирски интониране прозе сажетог и језгровитог израза. Пише за дневне листове *La Repubblica*, *Corriere della sera*, *Il manifesto* и *Avvenire*. Књиге су му преведене на више од 30 језика. Добитник је неколико међународних књижевних награда. Вредна помена је и збирка *Брајска писма* (*Lettere fraterne*, 2007), сачињена од преписке, стихова и фотографија који су обележили Де Лукино вишегодишње пријатељство са Изетом Сарајлићем, босанско-херцеговачким публицистом, преводиоцем и песником.

Крисџијан Екер (*Christian Eccher*; 1977, Базел, Швајцарска), мастерирао је и докторирао филологију, лингвистику и књижевност на Универзитету у Риму. Објавио је књиге *Вејшар са койна* (2015), *Пешчана граница – ни Зајад ни Исџок* (2018) и *Пина Бауш и њен Таницџеајшар – исџорија и сусрејш* (2020). Ради као доцент за италијански језик и културу на Филозофском факултету у Новом Саду.

Воки Ерцеј (1986, Бања Лука), дипломирао је на Академији умјетности у Бањој Луци документарним филмом *Божји људи*. Написао је више сценарија, режирао филмове: *Рад у насџајању* и *Прича у џири слике*. Аутор је збирке приповедака *Сенка* (2011). Заступљен у више зборника и антологија, сарађује са књижевним часописима из региона; преводи са енглеског.

Рагмила Гукџ Пејџровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Оџворитџе Јеленине ѓрозоре* (1978), *Намасџе, Инџио* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Инџио* (1989), *Прејиска Милице Сџојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусџва ѓрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ѓрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У џоџрази за џавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиоџрафија рагова о Милице Сџојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Инџио* (2008), *Живојш и књижевно дело Милице Сџојадиновић Српкиње* (2010), *Сџара ѓрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ѓе је Чехов? – разјовори о ѓрози* (2015), *Вијејшнам и девеш змајева* (2016) и *Криџиика џамћења* (2017). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“. Живи у Новом Саду.

Владислава Горџић Пејџковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрирала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барџис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Објављене књиге: *Синџакса џишине: џоџишка Рејмонда Карвера* (1995), *Хеминџеј – џоџишка крајџке ѓриче* (2000) *Коресџонденџија – џокови и ликови џоџмодерне ѓрозе* (2000), *Вирџуелна књижевност* (2004), *Књижевност и свакодневица* (2007), *Вирџуелна књижевност II* (2007), *На женском конџиненџу* (2007) *Форматџирање* (2009), *Мисџика и механика* (2010) *Увод у родне џеорије (уџбеник, ѓруџа ауџора)* (2011). Живи у Новом Саду.

Борис Илић (1974, Ужице), доктор социолошких наука. Докторску дисертацију под називом *Социолошки аспекти сиваралаштва и рецејције на примеру европских неовангардних уметности: Италија и Француска* одбранио је на Филозофском факултету у Нишу 2019. године. Аутор је више научних и стручних радова. Области интересовања: социологија културе, социологија уметности, естетика, социјална антропологија.

Марија Јаким (1956, Куцура код Врбаса), пише поезију. Књиге песама: *Вис жељени орах* (Бићи зелени орах, 1979) и *Nad rozprávom nagnuta* (Над расцетем нагнућа, 1991). Живи у Новом Саду.

Ненад Јовановић (1973, Београд), дипломирао је филмску и ТВ режију на Факултету драмских уметности у Београду, а магистрирао филмски сценарио на универзитету Јорк у Торонту. Добитник је „Бранкове награде“, награда „Бранко Миљковић“ и „Милош Црњански“. Један је од шесторице писаца (Саша Илић, Михајло Спасојевић, Боривоје Адашевић, Угљеша Шајтинац, Срђан В. Тешин) заступљених у зборнику *Псећи век*. Објавио је следеће књиге: поезија – *Фрезно* (1993), *Welt* (1994), *XIX* (1996), *Ићај* (1997), *Бела имена* (2000), *Болесни вожње* (2002), *Живети на модеран и умрети на старински начин* (2004), *Лице месеца* (2007), *Делфини* (2014), *Класе* (2018) и *Обичности* (2020, изабране песме); проза – *Пломбе* (2001, приче), *Инсципирање* (2005, роман) и *Низ јелендер* (2015, приче); драме – *Ојлед о зигу* (2006). Живи у Торонту.

Јелица Кисо (1979, Београд), пише поезију, прозу и критику. Завршила је Филолошки факултет у Београду. Добитница је књижевне награде *Улазница 2009* (прва награда за поезију). Објавила је збирке поезије *Црна срећа* (2010) и *Гвоздени шањир* (2015). Бави се визуелним радовима, аудио-записима и (текстуалним) инсталацијама. Објављује у књижевним часописима. Члан је Српског књижевног друштва. Живи у Београду.

Терико Клариф (1955, Горњи Вукшић, БиХ), студирао латински и италијански језик на Филозофском факултету у Загребу. У периоду од 1993. до 2013. године радио је као уредник светојеронимских издања: пучкога годишњака *Даница* и двомесечника *Марулић*, те осталих публикација тога издавача. Превео је следећа дела Прима Левија: *Зар је био човек*, *Трајање за коријенима*, *Shemà*,

Ујољеници и сјашени, потом Маргерите Гуидачи: *Славенски ноћес*, *Исенхејмски олијар*, *Кржњи јућљускоја рода*, као и неколицине швајцарских аутора италијанскога говорнога подручја (Приска Агустони, Вани Бјанкони, Аурелио Булети, Ренато Мартинони, Алберто Неси, Фабио Пустерла, Дубравко Пушек, Антонио Роси). Већ десетак година интензивније се бави животом и делом Ерија де Луке, објавивши такође превод *Брајска йисма* (2015) и *Светице саблазни* (2019), а приредио је и *Појкожне шешоваже* (избор из пет досад објављених Еријевих књига песама). Живи у Загребу.

Александар Косић (1973, Ужице), доктор књижевних наука. Аутор студије *Фииуре преображаја у књижевном делу Данила Киша и Прима Левија: од књижевне йоешике до културне антропологије* (Универзитетска библиотека „Светозар Марковић“, 2019). Са италијанског језика превео роман *Салтио моршале* Луиђија Малербе, приповетке *Друје ценшурје* Ђорђа Манганелија и изабране текстове Пјера Паола Пазололија и Прима Левија. Живи и ради у Београду.

Јелена Лалајовић (1994, Београд) је књижевна критичарка и активисткиња. Основне и мастер студије завршила је на Филолошком факултету у Београду, на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности, где је тренутно на другој години докторских студија. Запослена је као истраживачица приправница у Институту за књижевност и уметност, где ради на пројекту „Улога српске периодике у формирању књижевних, културних и националних образаца“. Једна је од оснивачица удружења књижевних критичарки *Побуњене чииајелке*. У коауторству са Христином Цветичанин Кнежевић написала је *Приручник за ујошребу родно осејљивој језика*.

Пејар Мајовић (1978, Ужице), завршио је студије српске књижевности у Београду. Пише поезију и есеје, објављује у периодици, заступљен је у више антологија у земљи и иностранству. Песме су му преведене на више језика: пољски, енглески, немачки, руски, француски, италијански, шпански, каталонски, португалски, галицијски, румунски, македонски, словеначки, словачки, мађарски. Објавио је збирке песама: *Камерни комади* (1996), *Кофери Џима Џармуша* (2009; преведена издања: *Walizki Jima Jarmusha*, Maximum, Kraków, 2011; *Les maletes de Jim Jarmusch*, La Can-

tarida, Palma de Mallorca, 2013), *Одакле долазе габрови* (2013), *Из срећне републике* (2017) и *Не хлеб, већ морфијум – изабране њесме* (Загреб, 2019), *Од срећнаја република* (Скопље, 2020). Добитник је стипендија: „Gaude Polonia” (2013) Министарства културе Републике Пољске, „Балтичког центра за писце и преводиоце” (Визби, Шведска, 2015), „Традуки” (Сплит, 2016), „Културконтакт” (Беч, 2017) и „Q21” (Беч, 2017). Добитник је награда „Трећи трг” (за *Кофере Џима Џармуша*) и „Бранко Миљковић” за збирку песама *Из срећне републике*.

Наиуб Махфуз (1911, Каиро – 2006, Каиро, Египат), један од најистакнутијих писаца савремене арапске књижевности. Писањем се бавио од седамнаесте године. Дипломирао је на Филозофском факултету у Каиру 1935. године, а први роман објављује 1939. Књижевна величина постаје када прелази са форме арапског традиционалног романа на реалистичку дескрипцију традиционалног урбаног живота Египта 20. века – суоченог са колонијализмом и аутократијом. Његова дела су хроника етапа савремене египатске историје: социјалне, политичке и верске. Током готово седам деценија стваралачког рада написао преко шездесет романа, збирки кратких прича и кратких позоришних комада, од којих је више од половине преточено у игране филмове – веома популарне у арапском свету. Нобелову награду за књижевност добио је 1988. године. Проглашавајући га неверником због „непримереног” представљања Бога у једном од својих романа, милитантни муслимани су 1994. године извршили атентат на њега. У нападу му је озбиљно онеспособљена десна рука – због чега више није могао да држи перо па је наставио је да ствара уз помоћ асистента.

Иван Миленковић (1965), филозоф, преводилац и критичар. Ради на Трећем програму Радио Београда. Књигу *Похвала неслози. Макијавели њоштив макијавелизма* објавио 2018. године. Књигу изабраних осврта, приказа и рецензија *Филозофски фрајменши* 2011. Бави се савременом француском и политичком филозофијом. Књижевне критике, приказе и рецензије филозофских књига објављује у недељницима *Време* и *НИН*, дневним листовима *Данас* и *Полишика*, те на Трећем програму Радио Београда. У домаћим, регионалним и страним стручним часописима објавио четрдесетак научних радова. Превео десетак књига с француског језика, између осталог *Разли-*

ку и њонављање Жила Делеза, Полишике њријашељстви Жака Дериде, *Сисе* и *разјоворе* Мишела Фукоа, *Несајласнош* Жака Рансијера. Живи у Београду.

Тања Миленковић (1994), основне академске студије српске књижевности завршила је на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Објављивала је књижевно-научне радове у часопису *Libri Magistri* и на веб порталима. Волонтира као писац текстова о бризи и заштити животиња на блогу непрофитне организације ORCA. Објављује поезију, есеје и критику у периодици. Живи и ради у Београду.

Дајана Милованов (1993), тренутно похађа докторске студије на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Живи у Бечеју.

Мирослав Б. Миљровић (1948, Београд), дипломирао арапски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. С арапског превео књиге Нагиба Махфуза: *Приче из нашеј кварта* (2008), *Срце ноћи* (2016), *Шайаи звезда* (2019), *Дан када је вођа убијен* (2019); приредио антологију *Скривена љубав* (хомоеротски мотиви у савременој арапској књижевности, 2018). Заступљен са преводима у антологијама *Чаробни врш* (антологија светске уметничке бајке, 1999) и *Тањир њун речи* (мајстори савремене светске приче, 2012). Члан удружења књижевних преводилаца Србије.

Славомир Саша Нишавић (1959, Бијело Поље, Црна Гора), студирао је у Приштини, Београду и Новом Саду. Објавио је песничке књиге: *Придржавање душе* (2003), *Кошуљица* (2004), *Гребени* (2007), *Заборављени дечак* (2018) и *Чесћица* (2020). Песме су му превођене и заступљене у више антологија и зборника. Члан је Друштва књижевника Војводине и Удружења књижевника Србије. Живи у Новом Саду.

Кајарина Панјовић (1994, Београд), основне и мастер академске студије завршила је на Одсеку за компаративну књижевност са теоријом књижевности на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где је тренутно на докторским студијама. Пише и објављује књижевну критику, есејистику, научне радове и поезију у периодици и научним зборницима. *Унушрашње невреме* (2019) њена је прва песничка збирка. За

своју поезију, научни рад и успех током студија добила је бројне награде. Члан је уредничког одбора издавачке куће Трећи трг. Живи у Београду.

Драиња Рамгански (1953, Сента), архивист, професор руске књижевности у пензији, преводилац са руског и мађарског језика. Објављује радове у домаћим, руским и мађарским књижевним часописима. Објавила књиге: *У њој ирази за фијурама* (проза у шест руку, 2012), *Пародијски план романа Досјојевској* (докторска дисертација 1991; 2013) *Снешко у шройима* (транслатолошки есеји, 2013), *Или не* (аутобиографски есеји, 2018). Аутор антологије руске женске поезије *Узводно од суза* (2009). Превела је педесет књига лепе књижевности. Добитница је више награда: Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (2002), Награда 9. Међународног салона књига „Лаза Костић“ за превод (2003), Награда Удружења књижевника преводилаца Србије „Милош Н. Ђурић“ за превод године (есејистика, 2004), Награда за превод с мађарског *Bazsalikom túfordítoi Díj a Szentteleky Napok táncsa* (2005), Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (други пут, 2013), награда на конкурс „Стеван Сремац – бал у Елемиру“ (2020). Живи у Сенти.

Тајјана Росић (1962), докторила је, магистрала и дипломирала на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Редовна је професорка на Факултету за медије и комуникације Универзитета Сингидунум у Београду, где предаје предмете из области студија културе, рода, књижевности и медија. Научна је сарадница на Институту за књижевност и уметност у Београду и гостујућа професорка на докторском програму Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу. Током академске 2016–17. године била је гостујућа професорка на одсеку за славистику Универзитета Мичиген, САД. Књижевна је теоретичарка и критичарка, као и ауторка бројних националних, регионалних и међународних пројеката из области родне, културне и медијске политике. Била је уредница регионалног часописа за културу *Сарајевске свеске, Belgrade Journal of Media and Communications, ФМК* и часописа *Женске студије* Центра за женске студије у Београду. Тренутно се бави студијама културе отпора у свету глобалних медија као и критичким студијама рода, маскулинитета и женског ауторства у контексту транзиционе постјугосло-

венске и балканске културе сећања. Ауторка је и уредница следећих књига: *Representation of Gender Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia* (ур., 2015) *(Анџи)ушоије шела: репрезентација маскулинитеа у савременој српској прози* (2014), *Мити о савршеној биографији: Данило Киш и фијура њисца у српској култури* (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Произвољност дневника* (1994). Живи у Београду.

Бојан Савић Осјојић (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности XX века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жако, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Ајон*. Аутор књига поезије: *Сиварање исјине* (2003), *Тројуће* (2010), *Сиперорама* (2013), *Јерешички дајив* (2014), *Прскалица* (2019), као и прозних књига *Алеашориј* (2013), *Подли подли њсалми* (2016), *Пункш* (2017), *Нема оазе : луфшроман* (2018) и *Нишша није ничије* (2020). Живи у Београду.

Муанис Синановић (1989, Ново Место, Словенија), дипломирао је филозофију и општу лингвистику на Филозофском факултету у Љубљани. Аутор је следећих песничких збирки: *Штафеша око јрадске смреке* (2011, награда за најбољи првенац), *Песме* (2014), *Двојид* (2016), *Крчки каравани* (2020). Уређивао је часопис *Идиош*, књижевну збирку *Нова знамења*; уредник је портала за позоришну критику *Kriterij.si*. Пише и филозофске коментаре, текстове о књижевности, филму, позоришту и уметности. Објавио је кратки роман *Анастирофа* (2017). Српски културни центар „Данило Киш“ објавио је књигу *Изохијсе* (2017), двојезични словеначко-српски избор из његове дотадашње поезије. Песме су му преведене на осам језика. Укључен је у чешку и грчку антологију младе словеначке поезије те у антологију *Europe: an Anthology of Contemporary European Poetry* (Kingston University Press, London, 2019). Живи и ради у Љубљани и Цељу.

Срђан Сргвић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књи-

жевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и стварности у Џонајана Свифта*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Short*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseller.net, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсуре зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мршво ђоље* (2010), *Сајори* (2013), *Сребрна мајла ђага* (2017) и *Љубавна ђесма* (2020), збирке прича *Есџирандо* (2011) и *Сајоревана* (2014), као и књигу есеја *Зајиси из читања* (2014).

Сава Сћејанов (1951, Падеј, Банат), студирао је историју уметности на Филозофском факултету у Београду. Радио у Галерији Матице српске, Фото галерији и у Центру за визуелну културу „Златно око“. Објавио је велики број текстова из области ликовне критике и савремене фотографије у дневним листовима, стручним часописима и каталозима изложби. Заступљен у већем броју зборника и антологија о савременој уметности. У периоду од 1977. године до данас приредио већи број ауторских изложби у области актуелне уметности код нас и у иностранству (Мађарска, Аустрија, Немачка, Француска, Словачка, Румунија, Русија, Канада). Објавио књиге: *Свешлојиси* (1981) и *Пошреба за сликом* (1988), те више уметничких монографија од којих је најзначајнија монографија о скулптури Олге Јеврић (2000). Добитник је више награда и признања. Живи у Новом Саду.

Јелена Тогоровић Лазућ (1975, Ужице), дипломирала је српску књижевност и језик на Фи-

лолошком факултету у Београду. Од 2013. изабрана је на конкурсуре Министарства просвете РС за наставника српског језика и културе у Швајцарској, где је завршила Вишу школу за примењену лингвистику. Живи у Швајцарској.

Тијана Тројин (1977, Београд), докторирала на Филолошком факултету у Београду са тезом „Теоријски аспекти превођења књижевности за децу са становништва студија културе“. Објавила монографију *Мојив Аркадије у децјој књижевности* (2006) и више десетина радова у периодици, најчешће о књижевности за децу, теорији и поетици превођења и фантастичној књижевности. Преводи са немачког и енглеског (важнији преводи укључују дела Марсела Бајера, Елфриде Јелинек, Леа Перуца, Кристофа Рансмајера и Франца Кафке). Запослена у Институту за књижевност и уметност у Београду од 2003. године.

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије енглеског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, а докторирао на Филолошком факултету у Београду. Објавио је превод прозе Џона Барта, Ени Пру, Криси Абанија, Рејфа Ларсена, Џојс Керол Оутс, Девида Фостера Воласа и др. Добитник је Награде за превод године Друштва књижевника Војводине (2012). Живи у Новом Саду.

Фердинанд фон Ширах (*Ferdinand von Schirach*; 1964, Минхену, Немачка), немачки писац и адвокат кривичар у Берлину. Године 2009. објавио је књигу прича *Verbrechen* (Злочини, „Лагуна“, Београд, 2011), а потом, између осталих дела, следе: *Schuld* (приче, 2010), *Der Fall Collini* (роман, 2011), *Tabu* (роман, 2013; *Tabu*, „Лагуна“, Београд, 2016), *Die Herzlichkeit der Vernunft* (разговори са Александером Клугеом, 2017), *Strafe* (приче, 2018), *Kaffee und Zigaretten* (приче, 2019), *Trotzdem* (разговори са Александером Клугеом, 2020).

Младен Шљивовић (1980, Зајечар), студирао је на Физичком факултету у Београду. Ради као наставник физике у Зајечару. Објавио је две збирке поезије: *Пејнаесџи разледници за дванаесџи адреса* (2006) и *Приручник за снове и квантну механику* (2008). Добитник је награда „Матићев шал“ (2006), „Аладин Лукач“ (2007) и „Андре Гавриловић“ (2017). Живи у Зајечару.